

Kotomaan katsaus

eli pienlehtiartiot
PETRI HILTUSEN tyyliin

Huuhaa Press; Jone Mattila: Koistinen 1. Scifi-special, 2. Kauhu-special, 3. Rock-special, 4. Kierrätys-special

Hauskoja pieniä läpysköjä. Kannen ulkoasu ja osaava karrikointi tekee tarinoista hauskoja lukea, vaikka jutut ovat hämäävän lyhyitä. Vihkot ovat ohuita ja kuvia on vain yksi per sivu, mutta huumori toimii erinomaisesti. Myyvien kansien ja spezialien "teemojen" takaa löytyy yllättäen onnistunutta pienieleistä arkisarjaa, joista on kyllä välillä vaikea löytää yhteyttä lehden nimettyyn aiheeseen. Jään innolla odottamaan rouva Koistisen uusia seikkailuja.

Tampereen sarjakuvaseura; Sarjari 43, Yog Sothoth ja kumppanit ja Sarjari 44 Moe'n baari / Karokesarjari

Sarjarin Cthulhu-spesiaalia (#43) koristaa Sami

Toivosen todella komea kansi, joka virittää heti sopivaan tunnelmaan. Sisäsiivuilla vaikuttava kokoelma piirtäjiä (mm. Mänttärri, Ruokosenmäki, Toivonen, Manninen ja Virolainen) yrittävät parhaansa lyhyissä tarinoissa, mutta Lovecraftin maailma ei täysin välity. Jutut ovat nautittavia, mutta moni tuntuu loppuvan kesken, varsinkin Riikka Söyringin "Hunter in the Dark". Se on oikeastaan vasta alustus tarinaan, jota ei sitten tulekaan. Moni piirtäjä on vääntänyt Lovecraftin maailmasta irti huumoria, joka ei välttämättä aukea aihetta tuntemattomalle ja muutama vakituinen avustaja kuten Höglund ja Lehtonen eivät ole tarttuneet teemaan ollenkaan. Mielestäni kuitenkin hyvä numero, komean näköinen ja ainakin minulle viisit kolahtivat.

Karokesarjari (#44) on saanut kaikki piirtäjät hyvin mukaansa. Tarkoitus on siis parodioida jonkun muun piirtäjän tuotoksia, ja kyytiä saavat näin Rieku ja Raiku kuin Simpsonitkin. Ruokosenmäen piirtämä Druillet on näköisempää kuin alkupe- räinen ja Höglundin Groening on aivan yhtä nero- kasta kuin esikuvansa. Hauskinta on kuitenkin Riikka Söyringin Nalle Virolaisparodia ja Nallen Masiparodia samalla aukeamalla. Ainakin minä

hämäännyin. Mannisen Kapteeni Kuolio seikkailee nykyään joka numerossa. Erinomaista, Kuolio rules!

Kalle Ahonen: Isöisäni karvahattu. Kuvia ja sarjakuvia

Hyvää arkisarjakuvaa. Lyhyitä tarinoita ja runoja, vuorottelee vaivattomasti Anu Ahosen ja Anton Tschovin välillä, mutta säilyttää koko ajan omaperäisen tyyliinsä ja tunnelmansa. Kynninen lopetus muistuttaa ettei raha tuo onnea.

Mikkelin sarjakuva-akademia; Ruutuuhju: Napalm palaa

Tarpeeksi vakavalla naamalla tehtyä supersankari- parodiaa. Piirrostyylillä sopii valittuun aiheeseen ja tarinat henkilöineen ovat parhaimmillaan herkullisen osuvia:

- Vaimo kuoli.
- Kuulin siitä. Otan osaa. Kositko jo?

Supersankariesittelyineen, pseudosyvällisine filosofointeineen ja säännöllisesti toistuvine taisteluineen tämä on kovasti kohteensa näköinen.

Noitarumpu-julkaisu; Aleksandar Zograf: Elämää saarroksissa

Erikoinen ja rohkea lehtinen jo pelkästään olemassaolonsa puolesta. Serbia- laista sarjakuvaa saarretusta Serbiasta. Piirrostyylillä on omaperäistä ja mukavan näköistä, mutta tarina aiheuttaa hiukan sulatus- vaikeuksia. Alussa piirtäjä-kirjoittaja tuomitsee sisällissodan kaikki osapuolet ja sanoutuu irti hallituksensa toimista. Lopun katkera vuodatus länsivaltoja vastaan on mielestäni siksi sitäkin ikävämpi. Tekijä vähättelee serbien osuutta viittaamalla epä- määräisesti kaikkien syyllisyyteen ja syyttää länttä kun viattomatkin serbit

kärsivät saarrosta. Mitä lännen sitten olisi pitänyt tehdä? Eikö mitään? Kuinka onneton Zograf olisi ollut ascellisesta väliintulosta? Joukkomurhasta ja -raiskauksista ei ymmärrettävästi puhuta mitään.

Kaltsu Kallio & Otso Höglund: Mörkö 2

Hauskoja arkisarjoja kahdelta uskomattoman tuoteliaalta piirtäjältä. Mukana tällä kertaa myös kolme naispuolista käsikirjoittajaa. Oliko "Hylkäisitkö?" aitokristillisen uskon tunnustus? Hämmäntävää... Otson ja Kaltsun huumori jaksaa kuitenkin naurattaa.

Kati Närhi: Hanki elämä

Jestas! Tässäpä erinomaisen pieni "albumi". Hauskaa ja hyvin piirrettyä arkisarjaa, joka rivien välissä saa myös siivet selkäänsä. Arki vaihtuu lähes huomaamatta maagiseen realismiin tai suoranaiseen surrealismiin. Katilla on harvinaisen synyn- näisen kertojan lahja vahvasti hallussaan. Tutustukaa heti, tämä on käsky!

Kaboom komix 1.

Täysin tuntemattomaksi jäävän tekijän (ei edes nimimerkkiä) hiukan sekavaa ja sirpaleista tieteis- sarjakuvaa. Jatkosarjamaisuus ei auta selkeyttämään muutenkin vaikeaselkoista tarinaa. Piirrosjäljessä on paljon hyvää yritystä, vaikka naiset näyttävätkin joskus liikaa pin-up valokuvien poseerauksilta. Anatomia on yleensä kohtuullisen hyvin hallussa ja siksi onkin sääli, että kansikuvatytön lantio on de- formoituneempi kuin Frida Kahlolla konsanaan.

Kalevala heroes; Karjapiano 8.

Vakuuttava kokoelma teki- jöitä jälleen koolla (mm. Kyky Ahonen, Pekka Manninen, Höglund, Kaltsu, Nuutinen, Roikonen). Kaikki tekevät omia juttujaan ilman mitään teemaa. Osa onnistuu hyvin, osa hiukan heikommin. Mannisen kansanlaulusarjis "Raa- kuna" oli hemmetin hieno. Vieläkin hykerryttää.

Björklund & Bergman: Vacuum 7, keskiaikaspesiaali

Materiaalia tähän lehteen oli kuulemma niin paljon, että samantien julkaistiin kakkoslehti "7B - pimeämpi keskiaika". Sääli ettei sitä ollut saatavilla arvosteltavaksi. Tämän numeron jutut ovat ihan hyviä ja sujuvia, mutta joku juju puuttuu. Myös tietyt new age - vivahteet hiukan häiritsivät, mutta no joo... Sellaistahan tämä keskiaikaharrastus vähän tuppaa olemaan, fantasiaavoittoa.

Mark Stähle: Pieni kuolema

Komean näköinen pienoisalbumi täynnä lyhyitä, pimeitä juttuja. Osasta en tajunnut mitään osa taas kolahti lujaa. Ansaitsen useamman lukemisen.

Kimmo Korelin: Sarjasia 1.

Joukko aloittelevia piir- täjiä ja ahkera konkari Kaltsu Kallio. Epätasainen alku, mutta täynnä aitoa yritystä ja rakkautta sarjakuviin. Tekemäl- lähän sitä oppii, siitä vaan lisää lehtiä tule- maan.

Kooma 4

Tylyjä sarjakuvia, mai- nostaa Kooma. No oli- vatkin kyllä. Erinomai- sen hyvää piirrosjälkeä, mutta juonipuolta pitää vielä hioa. Seksi ja väki- valta ovat kiehtovia tee- moja, mutta ei niitä pida vain huitaista katsojan silmille.

Gomix & Noitarumpu

Eräänlainen "Best of", ja hyvin vakuuttavasti sellai- nen. Upeaa piirrosjälkeä ja vaikuttavia tarinoita. Joskus hiukan liian tiedos- tavasti "laidetta", mutta koska jutuissa on potkua, homma toimii.

Kaiken maailman sarjakuvatukisia

Jukka Heiskanen

Rumiko Takahashi: Rumic Theater
Viz Communications 1996

Mangan prinsessaksi ti- tulecrattu Rumiko Taka- hashi on Japanin suosituin naissarjakuvapiirtä- jä, jonka teoksia on myyty yhteensä noin 60 miljoonaa kappaletta. Amerikkalainen Viz- kustantamo on julkais- sut Takahashin sarjoja länsimaalaisten iloksi pitkin 90-lukua, ja viime keväänä ilmestynyt Ru- mic Theater -kokoelma on erinomainen johda- tus Takahashin maail- maan.

Rumic Theater sisäl- tää kuusi sarjakuvano- velliä, jotka on julkaistu aiemmin Manga Vizion - lehden numeroissa 1-6. Takahashin tyyliä näissä kertomuksissa voisi pitää jonkin sortin maagista realismia. Yli-

luonnollisiakin element- tejä esiintyy, mutta teki- jä käyttää niitä hyvin hil- litysti, eikä kukaan hah- moista ole kyborgi eikä mutantti eikä kukaan edes asu Blade Runneris- ta repäistystä suurkau- punkimaisemassa.

Takahashin pikkuta- rinoista toiset ovat kos- kettavaa melodraamaa, toiset tilannekomediaa. The Merchant of Ro- mancen sekalainen scu- rakunta tuo mieleen Ta- kahashin mainion saip- puaoopperan Maison Ik- kokun. House of Garba- ge -kertomus heijastaa osuvasti japanilaista mielenlaatua. One Hun- dred Years of Lovessa rusinanaamainen mum- mo pelastaa lemmenpa- rin onnen telekineettisil- lä kyvyillään, ja Extra- Large Size Happiness - tarinassa suurikokoinen peikko sekoittaa nuori- kon elämän.

Takahashin sykkähdyt- tävissä kertomuksissa on syyllölkulla sekä tragiik- kaa että komiikkaa, ja ne puhuttelevat yli kulttuu- ri- tai sukupuolirajojen. Kiinnostuneet löytävät lisätietoja Takahashista Esa Toivosen laajasta ja seikkaperäisestä artikkelis- ta Sarjainfon nume- rossa 80 (3/1993).